

get vel tilfreds med den foreslaaede Ordning. Jeg tvivler slet ikke om, at de nuværende Tandlæger finde det naturligt, at Adgangen til dette Erhverv fremtidig gøres saa vanskelig, langvarig og bekostelig som vel muligt. Jo nemmere Adgangen til et Fag er, des større bliver Konkurrencen, og man kan derfor godt forstaa, at de, der ere saa heldige at være slupne ind under billigere Forordninger, end der fremtidig skal være, ønske Adgangen indskrænket. Det vil naturligvis være til deres Fordel. Man kan derfor ikke bygge saa meget paa, at Tandlægerne ere tilfredse med denne Skærpelse af Adgangsbetingelserne, det er saa naturligt. Derimod vil Befolkningen sikkert ikke blive saa tilfreds, thi jo vanskeligere man gør Adgangen til et Fag, desto mindre bliver den, og Følgen kan her meget let blive, at Befolkningen kommer til at betale langt mere for Tandbehandlingen end ellers. Jeg finder det derfor naturligt, at Udvalget ved et Forslag om dette, der er saa lidet motiveret og saa stærkt indgribende i mange Forhold, siger nej og ønsker, at den Sag gaar ud af Finansloven og gøres til Genstand for en særlig Lovgivning, saa at Tingets Medlemmer og den øvrige Befolkning kunne være klare over, hvad der foregaar.

Et andet Punkt, hvor Udvalget har taget Afstand fra Ministeren, er den forlangte Bevilling til Skolesangstævner paa 1,500 Kr. aarlig i 3 Aar. Der har været afholdt to Skolesangstævner, et i Aalborg og et i København. Men navnlig naar man ser paa det sidste, maa man indrømme, at disse Stævner ere blevne en Skuffelse, de ere ikke blevne, hvad man fra først af har ventet.

Det er højst tvivlsomt, om det er pædagogisk rigtigt saaledes som i Fjor at drage saa mange Børn her over til Hovedstaden. De tilbringe nogle faa Dage her og faa naturligvis et Indtryk af Byen, men jeg tror at turde udtale, at det er et misvisende Indtryk. De se alt fra Lyssiden, Skyggesiderne ved Livet i en By som København faa de ikke Øje for, og man kan let forstaa, at naar de drages her over for at deltage i Fester, og der bliver gjort Stads af dem, faa de let den Tro, at København er et Paradis, og mange af dem tænke muligvis: Naar jeg først bliver saa gammel, at jeg raader mig selv, vil jeg drage til København og leve og bo der. Jeg mener derfor, at Børnene let faa en meget vrang Forestilling om Livet i Hovedstaden.

Jeg synes heller ikke, det er rigtigt saaledes at drage Børnene frem og lade dem foretage offentlige Præstationer, hvorved de tiljubles og tilklappes. De have sikkert ikke godt af det, og det har ogsaa vist sig, at Lærerne som Helhed have været mod disse Sangstævner. Danmarks Lærerforenings Bestyrelse har udtalt sig imod dem, og denne Mening deles vistnok af de allerfleste af Danmarks Lærere. Det sidste Sangstævne her i København var desuden meget kostbart. Den givne Bevilling er gaaet med, og Bestyrelsen staa nu med en Gæld paa 7,000 Kr. Hvorledes den skal klares, er endnu ikke afgjort, foreløbig er der stillet Forslag paa Til lægsbevillingsloven om, at Staten skulde dække Underskuddet. Denne Sag fortjener sikkert ikke at fortsættes, og Udvalget er derfor i sin Helhed gaaet imod Ministerens Forslag.

Et tredje Spørgsmaal, der ogsaa burde være Genstand for særlig Lovgivning, er Oprettelsen af et astronomisk meteorologisk Observatorium. Ministeren stiller her Forslag om en Bevilling af 17,000 Kr., hvoraf 6,000 i Aar, til Foretagelsen af Undersøgelsen. Den ærede Ordfører har allerede omtalt denne Sag. Der er det mærkelige ved den, at Undersøgelsen skal foretages paa 3 Steder i Danmark og 2 Steder paa svensk Territorium, nemlig paa Hveen og i Skaane. Det er dog en højst besynderlig og ogsaa betænkelig Sag, at Danmark skulde bygge et Observatorium i et fremmed Land. I det hele er denne Sag saa daarlig bekendt og saa slet motiveret, at det er umuligt for Udvalget i Øjeblikket at tage Standpunkt til den, og gaa vi først med til at bevilge de forlangte 17,000 Kr., ere vi inde paa en Glidebane, og ingen ved, hvor langt vi saa kunne føres. Der maa foreligge ganske anderledes detaillerede og velbegrundede Forslag om denne Sag, før jeg synes, Folketinget kan tage Standpunkt overfor den. Det er naturligt, at Udvalget overfor Forslag af saa løs Beskaffenhed som disse har erklæret, at det ikke kan have med dem at gøre. Det maa staa for Ministerens egen Regning.

Saa forlanger Ministeren et lille Beløb af 1,500 Kr. for at foranstalte en fransk Udgave af Blindeinstituttets Historie. Det er sikkert Penge, som meget godt kunne spares. Der er ikke mange i Udlandet, som ville interessere sig for denne franske Udgave. Blindeinstituttets Historie er skreven og er tilgængelig. Enhver, der ønsker at kende den, kan let sætte sig ind